vy, pokud se týče stanov fondu. Jest tudíž zcela nerozhodno, zda-li pensijní fond byl fakticky zkoumán, jak stížnost tvrdí. Neboť každý nositel pojištění jest povinen starati se o to, aby získané nároky pojištěnců byly kryty premiovou reservou, vypočtenou podle pojistně-matematických zásad, aby tento kapitál mohl býti odevzdán novému nositeli pojištění. Tomuto zásadnímu požadavku není také vyhověno pouhým závazkem zaměstnavatele, že ručí pojištěncům za výplatu likvidních dávek. Poněvadž nesplnění požadavku § 65., bodu 4. novely z r. 1914 o sobě již brání přeměně náhradních smluv v náhradní ústav, nezáleží již na tom, zdali náhradní smlouvy vyhovovaly snad požadavku bodu 1. cit. § 65.

Nález ze dne 22. září 1923, čís. 15.659/23, týkající se náhradních smluv velkostatkáře Františka Harracha ve Velkém Meziříčí:

Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

§ 65. pensijního zákona předpokládá existenci zvláštního souhrnu jmění, jež nemůže býti nahražena pouhým osobním ručením stěžovatele za dostatečné plnění pensijních dávek, po případě za náhradu případných opatření, nutných k sanaci schodku. Za dostatečnou záruku splnění požadavku, aby získané nároky pojištěnců byly kryty premiovou reservou, vypočtenou podle pojistně-matematických zásad, uznává zákon právě jen příslušné ustanovení, do náhradní smlouvy (stanov) pojaté. Žalovaný úřad nebyl ani povinen, ani oprávněn zabývati se meritorně návrhem nově vypracovaných stanov (budoucího) náhradního ústavu.

Nález ze dne 22. září 1923, čís. 15.658/23, týkající se stížnosti Banky pro obchod a průmysl, dříve »Länderbanka« v Praze.

Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Tvrzení stížnosti, že se nejedná v tomto případě o znovuzřízení náhradního ústavu podle § 65. p. z., nýbrž o potvrzení stávajícího již fondu podle § 66. p. z., nemohl Nejvyšší správní soud uznati za odůvodněné. Prohlášení stěžovatelky pro případ povolení přeměny náhradních smluv v náhradní ústav, že jest ochotna doplniti premiové reservy na zákonitý stav a vůbec přizpůsobiti stanovy (budoucího) náhradního ústavu předpisům zákona, jest pro posouzení přípustnosti řečené přeměny bez právního významu. Jinak stížnost sama netvrdí, že by náhradní smlouvy vyhovovaly požadavkům § 65. p. z., resp. § 65., bodu 1.—4. novely z r. 1914.

Péče o válečné poškozence. — Pojištění nemocenské a úrazové.

(Sděluje dr. Jindřich Tučný.)

K § 25. zákona z 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n. V zákoně tomto není opory pro názor, že zákon ponechává odstupňování důchodu předků volnému uvážení úřadu.

Zákon přiznává v § 25. předkům důchod v posledním odstavci stanovený, jsou-li splněny náležitosti v prvním odstavci uvedené, celý a restringuje jej jen v případě, že jest vyplácen důchod vdovský a sirotčí a nedosahuje-li částky 1800 Kč, pokud se týče 2400 Kč ročně, na částku nevyčerpanou důchody těmi.

(Nález nejv. správ. soudu z 22. října 1923, č. 3300/23.)

K § 8. n. z. Když se pokladna omezí na to, že se vysloví proti ošetřování v nemocnici, avšak ničeho nezařídí, aby onemocnělému členu, jenž byl přijat do nemocnice, dostalo se zákonitých dávek a když ná-